

Sygn. akt IV CSK 401/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa J. M. i K. M.
przeciwko P. H.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej rozstrzygnięcia objętego punktem II zaskarżonego wyroku;**
- 2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 19 czerwca 2013 r. w części oddalającej powództwo w ten sposób, że nakazał pozwanemu zamieszczenie na jego stronie internetowej („blogu”) oświadczenia o wskazanej treści oraz zapłacenia na rzecz każdego z powodów kwoty po 1 000 zł, a w pozostałym zakresie oddalił apelację powodów.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Występowanie istotnego zagadnienia prawnego i potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości połączył z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytanie: czy do odpowiedzialności wydawcy i zarazem autora tzw. „bloga” internetowego spełniającego kryterium pojęciowe „prasa”, stosownie do art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 ze zm.), winny mieć zastosowanie przepisy art. 12 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna stanowi kwalifikowany, nadzwyczajny środek odwoławczy, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być podyktowane przyczynami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego, wykraczającymi poza interes skarżącego. Nie została przewidziana jako kolejny środek kwestionowania orzeczenia niesatysfakcjonującego strony. Celem rozpoznania skargi kasacyjnej jest dążenie do ochrony porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnienia jednolitości orzecznictwa w sprawach, w których istnieje możliwość dokonania wykładni zasadniczej, mającej charakter abstrakcyjny. Ocena, czy podane względy zachodzą w konkretnej skardze kasacyjnej dokonywana jest przez badanie, czy powoływane przez skarżącego we wniosku przyczyny przyjęcia jej do rozpoznania wskazują na występowanie jednej z przesłanek przewidzianych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie się na podstawę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia tego istotnego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazaniem, że jest ono nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych, podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy twierdzenie skarżącego obejmuje takie właśnie zagadnienie i czy jest ono na tyle istotne, że skarga wymaga rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Zagadnienie wskazane przez skarżącego nie spełnia wymagań przewidzianych dla tej przesłanki. Brak w nim zarówno cech istotności oraz przydatności w okolicznościach tej sprawy. Rozważania skarżącego wskazują na jego wątpliwości dotyczące stosowania i wykładni prawa, do zastosowania którego w sprawie nie doszło. Brak zatem związku przedstawionego pytania z kwestionowanym rozstrzygnięciem.

Z przyczyną istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości połączone zostało wymaganie wykazania, że określony przepis prawa, mimo wyłonienia się takiej konieczności nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane wątpliwości, w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2020, nr 12, poz. 151; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.). Podane we wniosku wątpliwości nie dają podstaw do uznania, że zachodzi powołana przyczyna. Analiza wywodów zawartych

w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie wskazuje na ich związek z zaskarżonym orzeczeniem.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

W odniesieniu do zaskarżenia orzeczenia w zakresie oddalającym apelację powodów w pozostałym zakresie (pkt II) skargę kasacyjną należało odrzucić na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. jako skierowaną przeciwko rozstrzygnięciu nienaruszającemu interesu skarżącego. W pozostałej części Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]